Ochii văd doar ceea ce sunt pregătiți să vadă

On Septembrie 05, 2021

Un artist adevărat știe să creeze o imagine care în depărtare pare identică cu cea din apropiere.

Un om aleargă pe plajă, dar nu așa aproape de mal. Soarele îi luminează calea, nisipul îi încălzește tălpile, marea nu-i răcorește picioarele. Omul acesta simte nisipul plin cu scoici, vede marea în dreapta lui, aude valurile, șuieratul vântului de vară, și presupun că trăiește cu prezentul în sfera lui de gânduri ambițioase.

Marea este în același loc. Nisipul la fel, scoicile la fel. Dar urmele pașilor de alergător, oricât de apăsate ar fi, se șterg la fel de repede cum bate vântul. Și ce rămâne? Amintirea unei imagini lipsită de senzațional? Minunata împletire de elemente vii: pașii, nisipul, scoicile, marea, vântul, privirea ochilor îndreptată în zare? Sau, rămâne doar iluzia unui timp care curge într-un context de poveste?

Nu prea cred că putem să separăm individualul din acest întreg viu, fără a distruge coeziunea întregului. Deci, trebuie să considerăm altfel imaginea aceasta. Precum, că o măreață făptură se mișcă într-un fundal care e permanent același, dar felul în care este subliniat poate fi diferit, accepțiunile sale pot să difere, iar urmarea imediată poate să constea într-o prestație excepțională, de reînnoire și intrare într-o nouă etapă a vieții, care domină un spectacol de poveste.

În același timp trebuie să avem în vedere o simplă prestație a personalității izolate care și-a consacrat întreaga existență slujirii unui moment de reflecție prezent în interiorul unui flux temporal de energii spirituale care, fiind asimilate de suflet, schimbă structura sa.

Leadership: Perspectiva pe care o oferă creația ta are în vedere inducerea sentimentului de reînnoire a propriului sine, cu ajutorul unei experiențe fragmentare corespunzătoare unei imagini puternic controlată din exterior?

Alergarea pe care o practica omul respectiv ar putea să desemneze prilejul unui moment de grație existențială, în nici într-un caz un moment grav de rătăcire trupească. În acest caz individualul reprezintă o extensie, un fragment temporar apropiat de spiritul divin, un *Eritelynzta* (un exemplu viu de reînnoire a propriului sine), dar care oferă prilejul momentelor de rememorare a unor episoade din mărunta lui existență și de reîntâlnire cu cel care a fost altădată.

Şi tot astfel trebuie să privim atributele unui subiect artistic capabil să provoace interes: printr-un soi de trăire intensă a clipei prezente, convertita într-o imagine sugestivă și realistă. Este expresia unei percepții subiective asupra timpului orientat spre eternitate prin permanenta comemorare a unui prezent care funcționează din inerția trecutului.

În alt caz, imaginea alergătorului, dezbătută în multe din formele înțelepciunii sistemice, este personificarea unei trăiri în dinamism propriu și transpunerea ei într-o dimensiune spirituală, fiindcă prin sport se poate răspunde cu bine greutăților și suferințelor cu care se confruntă omul.

Leadership: Ai învățat să obții atributele unui subiect artistic capabil să provoace interes: printr-un soi de trăire intensă a clipei prezente, convertită într-o imagine sugestivă și

realistă?

Orice element trebuie cumva redimensionat, pus la superlativ în următoarea ecuație: ceea ce vine în întâmpinarea dinamismului este o suită de emoții relevante ce evocă evenimente memorabile. Cine ce trăiește prin atașament cu obiectul dorinței sau al gândurilor, a existat și va exista cu adevărat prin ceea ce inspiră. Cine trăiește prin ceea ce face, trăiește prin sine însuși. Iar ceea ce se află în mișcare rămâne neschimbat într-un fundal care sugerează un spațiu nelimitat, edenic.

Data viitoare când priviți un om care aleargă pe plajă, considerați-l drept o posibilitate infinită de a forma noi relații cu alte elemente dintr-un alt fundal.

Alergătorul este semnificativ pentru că reprezintă un universal în planul particularului. Mai ales, fiindcă este aceeași făptură măreață care scrie acum aceste cuvinte nu doar pentru sine, ci pentru a crea o imagine care în depărtare pare identică cu cea din apropiere. Sunt sigur că ați observat. Am fost mai întâi de toate un alergător care, mai apoi, a scris despre dânsul ca și când ar fi avut în fața ochilor imaginea unui alt om pe care trebuia să-l reprezinte într-un desen rapid.

La fel ca un artist, am devenit autorul unei creații unice, având la bază excelenta posibilitate de a fi ceea ce simt și ceea ce gândesc, ca reacție la ceea ce vine din exterior, fiind doar reacția creierului la ceea ce ochii văd și, uneori, e greu de înțeles de ce se întâmplă...

Aici, distingem doua atribute ale unui subiect artistic capabil să provoace interes: manifestarea unei maniere personale de a integra o nouă imagine în realitatea din jur, și manifestarea unei mai mari receptivități față de interpretarea unei forme de alteritate pe care o numesc emfatic: „Celălalt".

În leadership, o imagine sugestivă și realistă este echivalentul percepției unei dubluri a propriei tale ființe: una văzută printr-o cultură activă a mișcării, și una văzută printr-un ochi exterior care îi urmărește orice mișcare.

Ochii văd doar ceea ce sunt pregătiți să vadă atunci când artistul încearcă să surprindă o realitate care, privită din orice punct, s-ar dovedi mereu identică cu a lui. Un artist adevărat nu va încerca niciodată să surprindă depărtarea unui vis sau a unui orizont nou, fără să stăpânească mai întâi de toate realitatea din apropierea propriei ființe.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochii-vad-doar-ceea-ce-sunt-pregatiti-sa-vada.html